

РЕШЕНИЕ

№ 1324

гр. София, 13.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 27.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10651** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/. Делото е образувано по предявен иск от „Кабелкомерс“ ООД, чрез адвокат П. П. срещу Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР).

От съда се иска ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца, както следва:

1. сумата от 508 000,74 лева, представляваща обезщетение за претърпени вреди (разлика между действително платена на ищеца изкупна цена за произведената от него електроенергия и цената, която би му била платена, ако липсваше незаконосъобразния критерий, установен от ДКЕВР, който го поставя по императивен начин в група със задължителна по-ниска преференциална изкупна цена от тази, в която би попаднал при липсата на незаконосъобразния критерий) от незаконосъобразен административен акт, а именно - Решение № Ц-14/03.04.2019 г. на КЕВР, обявено за нищожно с Решение № 5129/23.07.2019 г. по адм. д. № 4506/2019 г. по описа на АССГ, потвърдено с Решение № 492/14.01.2021 на ВАС по адм. д. № 13432/2019 г., отчитайки пряката причинно-следствена връзка и идентичното съдържание, както подробно е изложено по-горе, с Решение № Ц - 5/20.02.2015 г. на КЕВР, обявено за нищожно с Решение № 4039 от 15.06.2017 г. по адм. дело № 2596/2015 г. на Административен съд София град, Трето отделение, 8 състав, потвърдено с окончателно Решение № 13785 от 12.11.2018 г. по адм. дело № 12851/2017 г. на ВАС - Четвърто отделение, и Решение № Ц-12/26.03.2021 г. на КЕВР,

обявено за нищожно с Решение № 736/10.02.2022 по адм. д. № 3524/2021г. на АССГ, потвърдено с Решение № 8999/14.10.2022 по адм. д. № 3574/2022 г. по описа на ВАС;

2. законна лихва за забава в размер на 154 412,75 лева върху горепосочената главница за забава от 14.01.2021 г. до датата на депозиране на настоящата искова молба;

3. сумата от 1 449 347,50 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди (пропусната полза), а именно разликата между по-ниския размер реално получени премии по чл. 32 ЗЕВИ, определени от КЕВР с решения Ц-17 от 01.07.2019 г. за периода 01.07.2019 г. - 30.06.2020 г., Ц-27 от 01.07.2020 г. за периода 01.07.2020 г. - 30.06.2021 г., Ц-25 от 01.07.2021 г. за периода 01.07.2021 г. - 30.06.2022 г. и получени от Фонд "Сигурност на електроенергийната система" (ФСЕС) на база преференциалната цена, и размера на премиите, които "Кабелкомерс" ООД би получило при прилагане на законосъобразния класификационен критерий по първоначалното решение на ДКЕВР Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. и последвалите го решения Решение № Ц-5/20.02.2015 г., Решение № Ц-14/03.04.2019 г., Решение № Ц-12/26.03.2021 г., които напълно идентично възпроизвеждат регулативните му текстове, относими към увреденото дружество в процесния период 15.12.2018 г. - 07.11.2023 г.

4. дължимата лихва за забава върху дължимата на горното основание главница в общ размер на 392 806,93 лева, представляваща:

4.1. лихва в размер на 197 166,97 лева за периода от 01.12.2020 г. до датата на депозиране на исковата молба върху главницата 623 583,29 лева (пропусната полза за периода 01.07.2019 г. - 01.12.2020 г.);

4.2. лихва в размер на 24 689,98 лева за периода от 01.02.2021 г. до датата на депозиране на исковата молба върху главницата 82 585,77 лева (пропусната полза за периода януари 2021 година);

4.3. лихва в размер на 20 065,79 лева за периода от 01.03.2021 г. до датата на депозиране на исковата молба върху главницата 68 911,08 лева (пропусната полза за периода февруари 2021 година);

4.4. лихва в размер на 18 699,53 лева за периода от 01.04.2021 г. до датата на депозиране на исковата молба върху главницата 66 176,05 лева (пропусната полза за периода март 2021 година);

4.5. лихва в размер на 22 494,87 лева за периода от 01.05.2021 г. до датата на депозиране на исковата молба върху главницата 82 026,36 лева (пропусната полза за периода април 2021 година);

4.6. лихва в размер на 30 091,56 лева за периода от 01.06.2021 г. до датата на депозиране на исковата молба върху главницата 113 284,45 лева (пропусната полза за периода май 2021 година);

4.7. лихва в размер на 22 942,20 лева за периода от 01.07.2021 г. до датата на депозиране на исковата молба върху главницата 89 166,90 лева (пропусната полза за периода юни 2021 година);

4.8. лихва в размер на 11 921,88 лева за периода от 01.02.2022 г. до датата на депозиране на исковата молба върху главницата 60 341,73 лева (пропусната полза за периода януари 2022 година);

4.9. лихва в размер на 9 179,97 лева за периода от 01.03.2022 г. до датата на депозиране на исковата молба върху главницата 48 367,85 лева (пропусната полза за периода февруари 2022 година);

4.10. лихва в размер на 5 698,49 лева за периода от 01.04.2022 г. до датата на

депозирание на исковата молба върху главницата 31 451,39 лева (пропусната полза за периода март 2022 година);

4.11. лихва в размер на 6 216,39 лева за периода от 01.05.2022 г. до датата на депозирание на исковата молба върху главницата 35 963,93 лева (пропусната полза за периода април 2022 година);

4.12. лихва в размер на 12 710,40 лева за периода от 01.06.2022 г. до датата на депозирание на исковата молба върху главницата 77 389,47 лева (пропусната полза за периода май 2022 година);

4.13. лихва в размер на 10 928,90 лева за периода от 01.07.2022 г. до датата на депозирание на исковата молба върху главницата 70 099,23 лева (пропусната полза за периода юни 2022 година).

5. сумата от 502 720,48 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди (претърпяна загуба), а именно разликата между по-високия размер реално платени целеви вноски към ФСЕС и по-ниския размер, който „Кабелкоммерс” ООД би дължало при прилагане на законосъобразния класификационен критерий по първоначалното решение на ДКЕВР Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. и последвалите го решения Решение № Ц - 5/20.02.2015 г., Решение № Ц-14/03.04.2019 г., Решение № Ц-12/26.03.2021г., които напълно идентично възпроизвеждат регулативните му текстове, относими към увреденото дружество в периода 01.12.2022 г. - 30.09.2023 г.

6. дължимата на горното основание главница в общ размер на 32 512,88 лева, представляваща:

6.1. лихва в размер на 5 225,59 лева за периода от 01.01.2023 г. до датата на депозирание на исковата молба върху главницата 49 864,85 лева (претърпяна загуба за периода декември 2022 година);

6.2. лихва в размер на 4 511,59 лева за периода от 01.02.2023 г. до датата на депозирание на исковата молба върху главницата 47 509,86 лева (претърпяна загуба за периода януари 2023 година);

6.3. лихва в размер на 3 600,16 лева за периода от 01.03.2023 г. до датата на депозирание на исковата молба върху главницата 41 823,96 лева (претърпяна загуба за периода февруари 2023 година);

6.4. лихва в размер на 5 081,43 лева за периода от 01.04.2023 г. до датата на депозирание на исковата молба върху главницата 66 646,11 лева (претърпяна загуба за периода март 2023 година);

6.5. лихва в размер на 4 645,69 лева за периода от 01.05.2023 г. до датата на депозирание на исковата молба върху главницата 69 620,96 лева (претърпяна загуба за периода април 2023 година);

6.6. лихва в размер на 3 670,68 лева за периода от 01.06.2023 г. до датата на депозирание на исковата молба върху главницата 64 517,31 лева (претърпяна загуба за периода май 2023 година);

6.7. лихва в размер на 2 691,70 лева за периода от 01.07.2023 г. до датата на депозирание на исковата молба върху главницата 56 813,63 лева (претърпяна загуба за периода юни 2023 година);

6.8. лихва в размер на 2 151,43 лева за периода от 01.08.2023 г. до датата на депозирание на исковата молба върху главницата 59 629,48 лева (претърпяна загуба за периода юли 2023 година);

6.9. лихва в размер на 665,23 лева за периода от 01.09.2023 г. до датата на депозирание

на исковата молба върху главницата 26 842,96 лева (претърпяна загуба за периода август 2023 година); 6.10. лихва в размер на 269,38 лева за периода от 01.10.2023 г. до датата на депозиране на исковата молба върху главницата 19 451,36 лева (претърпяна загуба за периода септември 2023 година).

7. законната лихва за забава върху горепосочените главници за периода от датата на подаване на исковата молба до датата на окончателно изплащане на дължимите суми;

8. сумата на направените от ищеца разноски (държавна такса, съдебни разноски и адвокатски хонорар) в настоящото производство, съобразно представените по делото писмени доказателства в тази връзка.

В исковата молба се твърди, че дружество е собственик на ВЕЦ „Ч. О.” и в това си качество е производител на електроенергия от възобновяеми източници. Във връзка с държавната и европейска политика за насърчаване на производството на зелена енергия, обективизирана в действащи през процесния период нормативни актове и пряко приложими към казуса норми, регулиращи производството и търговията с електроенергия, произведена от възобновяеми енергийни източници, за „Кабелкомерс“ ООД възниква възможността да се ползва от привилегиите, предвидена в законодателството, произведена от него електроенергия да се изкупува на преференциална цена. Електрическата енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВтч (каквато е ВЕЦ „Ч. О.”), се изкупува от крайните снабдители по определената от ДКЕВР преференциална цена на основание чл. 16, ал. 2 Закона за възобновяемите и алтернативни енергийни източници и биогоривата („ЗВАЕИБ“, Обн. ДВ. бр.49 от 19.06.2007, отм. ДВ. бр.35 от 03.05.2011) и чл. 31, ал. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници („ЗЕВИ“, Обн. ДВ. бр.35 от 03.05.2011). Регламентираното в българското законодателство задължително изкупуване по преференциална цена представлява механизъм за насърчаване на използването на енергия от възобновяеми източници по смисъла Директива 2009/28/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23.04.2009 г. за насърчаване използването на енергия от възобновяеми източници и за изменение и впоследствие за отмяна на Директиви 2001/77/ЕО и 2003/30/ЕО (ОВ, L 140/16 от 05.06.2009). На основание чл. 31, ал. 2, т. 3 от ЗЕВИ, според който производителите, притежаващи и експлоатиращи водноелектрически централи (ВЕЦ) с инсталирана мощност до 10 МВтч сключват дългосрочни договори за изкупуване за срок от петнадесет години със съответния краен снабдител в лицензионната територия, в която попада месторазположението на притежавания от тях ВЕЦ, „Кабелкомерс“ ООД сключва с „ЧЕЗ Електро България“ АД договор на изкупуване на електрическа енергия на 01.12.2010 г. със срок на действие 31.03.2024 г., по който изкупната цена е определената от ответника преференциална цена.

С Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. Държавната комисия за енергийно и водно регулиране на основание чл. 21 от Закона за възобновяемите и алтернативни енергийни източници и биогоривата („ЗВАЕИБ“, Обн. ДВ. бр.49 от 19 Юни 2007 г., отм. ДВ. бр.35 от 3 Май 2011г., действащ към момента на датата на издаване на административния акт) и чл. 4, ал. 3, вр. с чл. 19а от Наредбата за регулиране на цените на електрическата енергия 1,НРЦЕЕ“, Обн. ДВ. бр.17 от 2 Март 2004 г., изм. ДВ. бр.62 от 31 Ю. 2007 г., действаща към датата на издаване на административния акт) определя считано от 01.04.2011 г. преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, без ДДС. С т. 1 до т. 7 от

разпоредителната част на Решение № Ц-010/30.03.2011 г. Комисията определя преференциална цена за продажба на електрическа енергия от водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, без ДДС. В т. 1 до т. 6 Комисията класифицира водноелектрическите централи и определя преференциална цена съгласно нормативно установените критерии по чл. 19а, ал. 1 и ал. 2 НРЦЕЕ (в приложимата редакция) и по чл. 36 и сл. от Наредба № 14 за технически правила и нормативи за проектиране, изграждане и ползване на обектите и съоръженията за производство, преобразуване, пренос и разпределение на електрическа енергия (Обн. ДВ. бр.53 от 28 Юни 2005г.) съобразно схемата на хидроенергийния обект, инсталираната мощност и водния пад на водноелектрическите централи. В т. 7 от разпоредителната част на Решение № Ц-010/30.03.2011 г. Комисията определя преференциална цена за продажба на електрическа енергия от водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, в размер на 112,48 лв/МВтч, без ДДС, като прилага в нарушение на материалния закон критерий „водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г.“, което се установява на по-късен етап от компетентния съд.

С решение № 2126 от 13.02.2013 г. по адм. дело № 5492/2011 г. на ВАС - Четвърто отделение, потвърдено с окончателно решение № 16953 от 17.12.2013 г. по адм. дело № 7175/2013 година на ВАС, Петчленен състав - I колегия на основание чл. 172, ал. 2 АПК се отменя Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР в частта по т.7, с което е определена считано от 01.04.2011 г. преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., в размер на 112,48 лв./МВтч, без ДДС.

Решение № 16953 от 17.12.2013 г. по адм. дело № 7175/2013 година на ВАС, Петчленен състав - I колегия е окончателно и е влязло в сила. Касационната инстанция приема, че първоинстанционният съд правилно е отменил Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР в частта по т. 7 поради съществени нарушения на административнопроизводствени правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. След съдебната отмяна на Решение № Ц-010/30.03.2011 г. и връщане на административната преписка на ДКЕВР, Комисията постановява нов административен акт - Решение № Ц-5/20.02.2015 г., който в нарушение на материалния закон отново въвежда ограничителен и дискриминационен критерий при определяне на преференциалната цена. С второто си Решение № Ц - 5/20.02.2015 г. Комисията определя считано от 01.04.2011 г. преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, по смисъла на § 3, ал. 1, т. 1 от ПЗР на ЗВАЕИБ - 112,48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа. Решение № 4039 от 15.06.2017 г. по адм. дело № 2596/2015 г. на Административен съд София град, Трето отделение, VIII състав, потвърдено с окончателно Решение № 13785 от 12.11.2018 г. по адм. дело № 12851/2017 г. на ВАС - Четвърто отделение, отменя Решение № Ц-5/20.02.2015 г. След съдебната отмяна на Решение № Ц - 5/20.02.2015 г. и връщане на административната преписка на Комисията, тя приема Решение № Ц-14/03.04.2019 г. В нарушение на материалния закон за трети пореден път ответникът въвежда същия ограничителен и дискриминационен критерий при определяне на същата преференциална цена.

Ищецът твърди, че в тази връзка следва да се обърне внимание, че Решение № Ц-14 от

03.04.2019 г. на КЕВР, в неговата същинска, изпълнително-разпоредителна част е абсолютно същият като отменените незаконосъобразни актове. С него се придава обратно действие, като се определя същата преференциална цена в размер на 112,48 лв./Мвтч считано от 01.04.2011 г. Административните актове действат занапред и по аргумент от по-силното основание от чл. 14, ал. 1 от ЗНА императивната забрана за обратно действие, предвидена за нормативни актове, се прилага и за административните актове. Обратното действие е допустимо само по изключение и на основание изрична законова разпоредба, каквато в случая липсва. Решение № Ц - 14/03.04.2019 г. на основание чл. 177, ал. 2 АПК е обявено за нищожно с Решение № 5129/23.07.2019 г. по адм. д. № 4506/2019 г. по описа на АССГ, потвърдено с Решение № 492/14.01.2021 на ВАС по адм. д. № 13432/2019 г., като постановено в противоречие с влязло в сила съдебно решение (Решение № 13785 от 12.11.2018 г. по адм. дело № 12851/2017 г. на ВАС). Преписката е върната на органа за поредно произнасяне при спазване на указанията по прилагане на закона, дадени в мотивите на решението. Определен е и срок от един месец за издаване на акта, който не е спазен. С оглед обявената нищожност на Решение № Ц-14/03.04.2019 г. и съдебната отмяна на Решение № Ц-5/20.02.2015 г. Комисията продължава с упорството си и приема пореден нищожен административен акт, а именно Решение № 11-12/26.03.2021 г.. с което въвежда отново незаконосъобразния критерий, възпроизвеждайки напълно идентично съдържанието на Решение № Ц- 14 от 03.04.2019 г.. В този смисъл то противоречи както на решение № 5129 от 23.07.2019 г., постановено по адм. д. № 4506/2019 г. по описа на АССГ, Трето отделение, 7 състав, потвърдено с решение № 492 от 14.01.2021 г., постановено по адм.д. № 13432/2019 г. по описа на ВАС, III отд., така и на предходните съдебни решения, с които съдът се произнася по законосъобразността на спорния критерий за образуване на ценови групи.

Решение № Ц-12/26.03.2021 г. също е обявено за нищожно с Решение № 736/10.02.2022 по адм. д. № 3524/2021г. на АССГ, потвърдено с Решение № 8999/14.10.2022 по адм. д. № 3574/2022 г. по описа на ВАС, като мотивите за отмяната са същите.

На 22.12.2023 г. е постъпил писмен отговор от ответника, в който претенцията се оспорва изцяло.

Твърди се, че независимо, че описаните в исковата молба решения са били отменени, респективно обявени за нищожни, единствено КЕВР, като държавен орган, регулиращ дейностите в енергетиката, притежава право на преценка и действайки в рамките на оперативната си самостоятелност определя преференциални цени за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 Mw. Върховният административен съд не е давал каквито и да било указания, за това каква да бъде преференциалната цена на електрическата енергия, произвеждана от такива източници. ВАС законосъобразно не е дал указания преференциалните цени за продажба на произведената електрическа енергия от производителите на електрическа енергия от възобновяеми източници, попадащи в обхвата на Решение № Ц-5 от 20.02.2015 г. на ДКЕВР, да бъдат определени чрез категоризирането на тези производители в други групи по други точки от Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. Липсват каквито и да е указания и по отношение на конкретния производител - ищец в настоящото съдебно производство.

В отговора се сочи, че към настоящия момент КЕВР не е приключила административното производство по определяне на цени за групата производители на електрическа енергия от възобновяеми източници, попадащи в хипотезата на отмененото решение на ДКЕВР, за визирания период, считано от 01.04.2011 г. Определянето на такива цени е единствено в правомощията на КЕВР, като държавният орган, регулиращ цените в енергетиката, който действа в рамките на оперативната си самостоятелност. По тази причина до произнасяне на КЕВР с влязъл в сила административен акт за определяне на цени, считано от 01.04.2011 г., не съществуват валидно определени преференциални цени, по които крайните снабдител и съответно общественият доставчик да изкупуват произведената електрическа енергия от производителите на електрическа енергия от възобновяеми източници - водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 Mw, попадащи в хипотезата на отмененото решение на ДКЕВР, за визирания период, считано от 01.04.2011 г.

Изразява се становище по неоснователността на всяка една от претенциите, с конкретни аргументи.

Оспорва се твърдението на ищеца, че експлоатираната от него централа попада в групата по т. 4 от решение № Ц-010/30.03.2011 г., а не по т. 7 от същото решение. Навеждат се доводи, че от твърденията на ищеца било видно, че претендираните вреди произтичат не само от отменените два административни акта, но и от неправилната категоризация на централата като такава, попадаща по отменената т. 7 от решение № Ц-010/30.03.2011 г. Във връзка с последното поддържа, че КЕВР не определя индивидуално на всеки конкретен производител категорията, в която попада, а това индивидуално категоризиране се извършва от крайния снабдител или обществения доставчик, с когото производителят на електрическа енергия от възобновяеми източници сключва договор за изкупуване на електрическа енергия. Оспорва се твърдението на ищеца за претърпени вреди във вид на пропуснати ползи поради това, че не било приключило административното производство, което има за предмет приложимите спрямо ищеца цени. Оспорва се наличието на причинно-следствена връзка между двата отменени административни акта и претендираните от ищеца вреди, защото от една страна въпросът, решен с отменените актове, не е решен с нов административен акт, а от друга - защото претенцията на ищеца, че спрямо него е следвало да се приложи друга цена, вместо цената по отменената т. 7 от решение № Ц-010/30.03.2011 г., е обвързана не с отменените актове, а с друго обстоятелство - категоризирането на обекта на ищеца от страна на крайния снабдител „ЧЕЗ Електро България“ АД, което е предмет на техни търговски правоотношения, върху които КЕВР не влияе.

По време на проведеното по делото открито заседание ищецът се представлява от адвокат П., който поддържа исковата молба. Представени са допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът се представлява от юрисконсулт М., която оспорва исковата молба. В дадения от съда срок са представени подробни писмени бележки.

Претендира се присъждане на разноски и юрисконсултско възнаграждение.

Участвалият в производството по делото прокурор като представител на СГП,

намира искът за доказан и следователно основателен.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в исковата молба доводи, изразеното становище на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото гласни и писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна и правна страна следното:

По допустимостта на иска: Подаването на искова молба по реда на чл. 203 от АПК не е обвързано с преклузивен срок. Нейната допустимост е свързана най-вече с редовността ѝ, касаеща посочването на административния акт или органа или длъжностното лице, от чието действие или бездействие са причинени претендираните вреди.

В разглеждания случай искът е допустим. Той е предявен след отмяната на административни актове по съдебен ред и срещу юридическото лице, в чиято структура се намира органът, издал незаконосъобразните актове.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различието по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на неопозволеното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към протоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове

административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увредения може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразена със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Наличието на тези предпоставки ще бъде абсолютно условие за ангажиране на отговорността на държавата и съответно присъждане на обезщетение.

В разглеждания казус ищецът твърди, че е претърпял имуществени вреди, под формата на пропуснати ползи, в следствие на упоменатите по-горе решения на КЕВР, които са били отменени от съда.

1. Фактически установявания.

Страните не спорят, че ищецът е собственик на водноелектрическа централа „Ч. осъм“, находяща се в землището на [населено място] осъм, [община], област Л..

С решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР /предишното наименование на ответника/ считано от 01.04.2011 г. е определена преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с мощност до 10 МВт, без ДДС, като в т. 7 за водноелектрически централи под 10 МВт, въведи в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., е определена цена 112.48 лв./МВтч. Това решение на ДКЕВР в частта му по т. 7 е отменено с Решение № 2126/13.02.2013 г., постановено по адм.д.№ 5492/2011 г. на ВАС, потвърдено с Решение № 16953/17.12.2013 г., постановено по адм.д. № 7175/2013 г. на петчленен състав на ВАС и административната преписка е върната на ДКЕВР за ново произнасяне при спазване на указанията в мотивите на решението. В мотивите на съдебното решение е прието, че в нарушение на материално-правните разпоредби и административно-производствените в точка 7 от процесното решение ДКЕВР е въведен допълнителен разграничителен критерий за отделните видове водноелектрически централи

– „въведени в търговската експлоатация преди 19 юни 2007 г.“, без да са посочени фактически и правни основания за въвеждането на този критерий, както и липсва нормативна регламентация на подобен критерий, относим към формирането на преференциални цени за продажба на електрическа енергия. В решението е посочено още, че делото следва да се върне на ДКЕВР като административна преписка за ново произнасяне за определяне на преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт.

С Решение № Ц-5/20.02.2015 г. ДКЕВР определя, считано от 01.04.2011 г. преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт в размер на 112,48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа. Решението на ДКЕВР в частта по т.7 е отменено с Решение № 4039/15.06.2017 г., постановено по адм.д.№ 2596/2015 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 13785/12.11.2018 г., постановено по адм.д.№ 12851/2017 г. на ВАС. В съдебните решения е отбелязано, че не са посочени фактически и правни основания за въвеждането на разграничителния критерий „съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт“, като преписката е върната наново на КЕВР за ново произнасяне.

На 03.04.2019 г. следвайки указанията на съда КЕВР приема Решение № Ц-14, с което е определил преференциална цена за изкупуване на електроенергията, произвеждана от ВЕЦ с инсталирана мощност под 10 МВт, които са въведени в експлоатация до 19.06.2007 г. /датата на влизане в сила на отменения Закон за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата/ в размер на 112,48 лв./ МВт., считано от 01.04.2011 г.

Беше допуснато изслушване на заключение на комплексна техническа и икономическа експертиза, чието заключение е прието като доказателство по делото, без оспорване или възражение от която и да е от страните.

Съдът кредитира заключението като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.

2. Анализ на събраните доказателства и правни изводи.

Анализът на събраните по делото доказателства, мотивира съдът да приеме исковата молба за *основателна*, по следните съображения.

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ с оглед фактическите твърдения на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на издаден административен акт или действие на длъжностно лице или орган на ответника; 2. незаконосъобразност на акта или

действието; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразното действие на длъжностно лице или орган на ответника и настъпилия вредоносен резултат.

Първата предпоставка в случая е доказана.

Както беше посочено по-горе, че ДКЕВР /сега КЕВР/ на 30.03.2011 г. е издала Решение № Ц-010, с което определя преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с мощност до 10 МВт, без ДДС, като в т. 7 за водноелектрическите централи под 10 МВт, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., е определена цена 112.48 лв./МВтч.

Настоящият състав намира за необходимо извършването на допълнителен анализ по отношение на първата предпоставка, а именно, че с влезли в сила решения на съд, са били отменени като незаконосъобразни, издадени от ответника административни актове – т. 7 от Решение № Ц-010/30.03 2011 г. на КЕВР и Решение № Ц-5/20.02.2015 г. на КЕВР. Този анализ е необходим с оглед на последващото поведение на КЕВР, след връщането на преписката по Решение № Ц-5/20.02.2015 г. за ново произнасяне от страна на административния орган. Установено е и не се спори от страните, че Комисията постановява още два последователни нищожни административни акта /Решение № Ц-14/03.04.2019 г. и Решение № Ц-12/26.03.2021 г./, с които се опитва отново да обособи същата група водноелектрически централи и да им определи от 01.04.2011 г. преференциална цена от 112,48 лв./МВтч без ДДС за продажба на произвежданата от тях електрическа енергия. Нищожността на тези поредни два административни акта е прогласена с влезли в сила съдебни решения /решение № 5129 от 23.07.2019 г. по адм. д. № 4506/2019 г. по описа на Административен съд – София-град, Трето отделение, 7 състав, потвърдено със съдебно решение № 492 от 14.01.2021 г. по адм. д. № 13432/2019 г. по описа на Върховния административен съд, Трето отделение и съответно с решение № 736 от 10.02.2022 г. по адм. д. № 3524/2021 г. по описа на Административен съд – София-град, Трето отделение, 60 състав, потвърдено с решение № 8999 от 14.10.2022 г. по адм. д. № 3574/2022 г. по описа на Върховния административен съд, Трето отделение/. Необходимо е да се отбележи, че при прогласяване нищожността на последния акт, постановен в тази връзка от КЕВР - Решение № Ц-12/26.03.2021 г., първоинстанционната и касационната инстанция не връщат преписката за ново произнасяне, а постановяват преразпределение на процесната група ВЕЦ, обединени под незаконосъобразен критерий, съобразно хидроенергийните параметри на всяка централа. В решение № 8999 от 14.10.2022 г. по адм. д. № 3574/2022 г. по описа на Върховния административен съд, Трето отделение, при прогласяване нищожността на Решение № Ц-12/26.03.2021 г. на КЕВР е посочено следното: „Безспорно се касае за изтекъл вече регулаторен период и за няколко постановени в тази връзка незаконосъобразни/нищожни/ административни актове на КЕВР, които ясно показват невъзможността на регулатора да обособи ВЕЦ с различни хидроенергийни характеристики в отделна група без да прилага провъзгласения за незаконосъобразен времеви критерий. В допълнение е необходимо да се отбележи, че в случая не се касае за изземване на

функциите на КЕВР /чл. 10 от ЗЕ и чл. 31, ал. 1 от ЗЕВИ/, тъй като Комисията сама е определила цени за изкупуване на електрическа енергия, произвеждана от различни групи централи, които са влезли в сила с оглед на което би следвало да се извърши преразпределение и ВЕЦ-овете да бъдат категоризирани единствено спрямо хидроенергийните им параметри, без да се прилага установения за незаконосъобразен времеви критерий. Това преразпределение не следва да се извършва от КЕВР, а то би станало по естествен начин при липсата на незаконосъобразно групиране на база хидроенергийните характеристика на всеки един ВЕЦ“. При липсата на административен акт, налагащ прилагането на незаконосъобразното разделение по времеви критерии на водноелектрическите централи, те ще се разпределят съобразно хидротехническите си характеристики в други групи, които са влезли в сила и за които КЕВР е определила други цени, които са влезли в сила. Именно липсата на подобно преразпределение обуславя настъпването на вреда за ищеца, представляваща пропусната полза да получи по-високата преференциална цена определена от Комисията за същата категория производител на електрическа енергия.

Доказана е (дори без да е спорна) и втората предпоставка за ангажиране на деликтната отговорност на държавата. Посоченото решение в частта му относно т. 7 е отменено от ВАС като незаконосъобразно и преписката върната за ново произнасяне. На 20.02.2015 г. ответникът издава ново Решение № Ц-5, с което определя, считано от 01.04.2011 г. преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт в размер на 112,48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа. Решението на ДКЕВР в тази му част е отменено с Решение № 4039/15.06.2017 г., постановено по адм.д.№ 2596/2015 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 13785/12.11.2018 г., постановено по адм.д.№ 12851/2017 г. на ВАС.

По отношение на третата предпоставка съдът намира, че следва да обсъди събраните в хода на производството доказателства.

Притежаваната от ищеца ВЕЦ „Ч. О.“, безспорно представлява техническо съоръжение за производство на електроенергия от възобновяем източник – вода. Енергията се произвежда от две водни турбини, всяка с мощност 1 020 KW или обща мощност от 2 040 KW, или 2,04 MW. Този факт е потвърден от вещото лице в заключението на експертизата и по време на проведеното по делото открито заседание. В основното заключение професор Г., правейки анализ на цялата налична техническа документация е посочил, че ВЕЦ „Ч. О.“ спада към водно-електрическите централи, определени по т. 4 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г. КЕВР, защото тя е с нетен пад от 265 метра и обща инсталирана мощност от 2,04 MW.

Електрическата енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВтч (каквато е ВЕЦ „Ч. О.“), се изкупува от крайните снабдители по определената от ДКЕВР преференциална цена на основание чл. 16, ал. 2 Закона за възобновяемите и алтернативни енергийни източници и биогоривата („ЗВАЕИБ“, Обн. ДВ. бр.49 от 19.06.2007, отм. ДВ. бр.35 от 03.05.2011) и чл. 31, ал. 1 от Закона за енергията от възобновяеми

източници („ЗЕВИ“, Обн. ДВ. бр.35 от 03.05.2011).

На основание чл. 31, ал. 2, т. 3 от ЗЕВИ, производителите, притежаващи и експлоатиращи водноелектрически централи (ВЕЦ) с инсталирана мощност до 10 МВтч сключват дългосрочни договори за изкупуване за срок от петнадесет години със съответния краен снабдител в лицензионната територия, в която попада месторазположението на притежавания от тях ВЕЦ. „Кабелкомерс“ ООД е сключило с „ЧЕЗ Електро България“ АД договор на изкупуване на електрическа енергия на 01.12.2010 г. със срок на действие 31.03.2024 г., по който изкупната цена е определена от ответника преференциална цена.

С т. 1 до т. 7 от разпоредителната част на отмененото Решение № Ц-010/30.03.2011 г. КЕВР определя преференциална цена за продажба на електрическа енергия от водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, без ДДС. В т. 7 от разпоредителната част на Решение № Ц-010/30.03.2011 г. Комисията определя преференциална цена за продажба на електрическа енергия от водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, в размер на 112,48 лв./МВтч, без ДДС, като прилага критерий „водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г.“

Отменените ценови решения на КЕВР - т. 7 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г. и Решение № Ц-5/20.02.2015 г., представляват по своята същност властническо разпореждане. С тях, по силата на императивната разпоредба на чл. 21 от ЗВАЕИБ, КЕВР разпорежда на страните по сделката за изкупуване на електрическа енергия да прилагат задължителна преференциална цена в размер на 112,48 лв./МВтч. Отнася се за преференциалната цена, която е определена с административен акт като ищецът и електроснабдителното дружество „ЧЕЗ Електро България“ АД (в случая) не могат да не се съобразят с нея. Това е така и в съответствие с чл. 11, ал. 2 от приобщения към делото договор за изкупуване на електрическа енергия, според която норма купувачът заплаща на продавача количеството електрическа енергия по преференциални цени в съответствие с действащото законодателство.

Изложеното обосновава извода, че ищецът не е имал възможност да договоря различна цена от утвърдената такава в двете решения на КЕВР /признати за незаконосъобразни в следствие/, предвид възможността за налагане на санкции. Цената за изкупуване на електрическата енергия, която страните са заложили в сключения между тях договор в размер на 112,48 лв./МВтч, е била задължителна за тях по силата на правомощията, които КЕВР е определила с двете отменени решения - Решение № Ц-010/30.03.2011 г. и Решение № Ц-5/20.02.2015 г. След като КЕВР е определил цената, която е била задължителна в отношенията на ищеца с трети лица, в нарушение на закона, и неговите актове са били отменени като незаконосъобразни и нищожни от съда, той следва да носи отговорност за вредите, причинени от действието на тези незаконосъобразни актове.

Съдът намира, че следва да обсъди размера на всяка една от обективно съединените претенции, вземайки предвид, заключението на експертизата в икономическата ѝ част.

1. **По отношение на сумата от 508 000,74 лева.**

Посочената сума представлява, според ищеца обезщетение за претърпени вреди (разлика между действително платена на ищеца изкупна цена за произведената от него електроенергия и цената, която би му била платена, ако липсваше незаконосъобразния критерий, установен от ДКЕВР, който го поставя по императивен начин в група със задължителна по-ниска преференциална изкупна цена от тази, в която би попаднал при липсата на незаконосъобразния критерий) от незаконосъобразен административен акт.

По-горе бяха изложени подробни мотиви, относно наличието на първите две предпоставки за ангажиране на отговорността на държавата по ЗОДОВ.

Съдът приема за установено, че при липсата на незаконосъобразния критерий в т. 7 на отменените по съдебен ред административни актове на КЕВР, ВЕЦ „Ч. О.“ би попаднал в категорията по т. 4. Този извод се налага от заключението на експертизата в техническата част, цитирано по-горе. Следователно, вследствие на издадените незаконосъобразни/нищожни административни актове, издадени от ответника, ищецът е бил принуден да продава произведената от ВЕЦ „Ч. О.“ електрическа енергия, на цена 112,48 лв. вместо 171,18 лв./МВтч. Разликата от 58,70 лв./МВтч между тях се явява пропусната полза, т.е. имущество, което не е постъпило в патримониума на ищеца, поради издадените незаконосъобразни/нищожни административни актове.

Вещото лице, е установило размера тази пропусната полза, представляваща разликата между реализираните приходи на ищеца от продажба на електрическа енергия, считано от 15.12.2018 г. до датата на депозиране на исковата молба, при преференциална цена в размер на 112.48 лв./МВтч, без ДДС, и приходите, които ищецът би реализирал при преференциална цена по т. 4 от разпоредителната част Решение №Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР в размер на 171,18 лв./МВтч, без ДДС. Съгласно същата при цена от 171,18 лв./МВтч за произведена електроенергия от 5 125,000 МВтч ищецът би реализирал приходи в размер на 877 297,50 без ДДС.

Въвеждайки непредвиден в приложимата уредба критерий, засягащ размера на преференциалната цена, КЕВР е лишил ищеца от приход, който би бил реализиран, при законосъобразно прилагане на съответните законови разпоредби. В. от ответника допълнителен критерий, впоследствие отменен като незаконосъобразен от съда, е довел до това ВЕЦ „Ч. О.“ да попадне в т. 7 (112,48 лв./ МВтч), вместо в т. 4 (171,18 лв./МВтч) от Решението, от което за жалбоподателя са възникнали вреди, изразяващи се в разликата между двете суми, умножена по количеството електроенергия, продадено по редуцираната преференциална цена по т. 7 в процесния период.

Имуществените вреди, понесени от ищеца се базират, както на установените ценови параметри, така и на количеството електроенергия, произведена за фиксиран период от време, определен от същите тези решения на КЕВР в съответствие с групата, в която попада производителят на електроенергия. В тази връзка ищецът е претърпял имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, тъй като е поставен в категория, която предвижда 2 500 работни часа, вместо 3 724 работни часа. Ако ВЕЦ „Ч. осъм“ е бил поставен в правилната категория, то централата би реализирала по-голям приход предвид пълното нетно специфично количество (3 724 работни часа).

Съгласно приетото експертно заключение, при 3 724 работни часа приходите, които „...би реализирало "Кабелкомерс" ООД за период от 12.2018 до 07.2019 г., (при цена от 171,18 лева за MWh) са в размер на 1 306 822,36 лева без ДДС за произведена електроенергия от 7 634 200,00 MWh (при инсталирана мощност от 2,05 MWh и 3 724 работни часа). Разлика между изчислената претендирана сума (при 3 724 работни часа - 1 306 822,36 лева) и реално изплатената сума (798 821,62 лева), би било е в размер на 508 000,74 лева.“

Във връзка с доказаната реално настъпила вреда под формата на пропусната полза, за ищеца възниква и правото да получи обезщетение под формата на лихви за забава върху главницата, от 14.01.2021 г. до датата на депозиране на исковата молба – 07.11.2023 г. В заключението на експертизата е изчислен размера на дължимата за периода лихва - **154 412,75 лв. Съдът кредитира изводите на вещото лице и в тази им част, поради което дължи присъждането на тази сума.**

2. По отношение на сумата от 1 449 347,50 лева.

Според ищеца тази сума представлява обезщетение за претърпени имуществени вреди (пропусната полза), а именно разликата между по-ниския размер реално получени премии по чл. 32 ЗЕВИ, определени от КЕВР с решения Ц-17 от 01.07.2019 г. за периода 01.07.2019 г. - 30.06.2020 г., Ц-27 от 01.07.2020 г. за периода 01.07.2020 г. - 30.06.2021 г., Ц-25 от 01.07.2021 г. за периода 01.07.2021 г. - 30.06.2022 г. и получени от Фонд "Сигурност на електроенергийната система" (ФСЕС) на база преференциалната цена, и размера на премиите, които "Кабелкомерс" ООД би получило при прилагане на законосъобразния класификационен критерий по първоначалното решение на ДКЕВР Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. и последвалите го решения Решение № Ц-5/20.02.2015 г., Решение № Ц-14/03.04.2019 г., Решение № Ц-12/26.03.2021 г., които напълно идентично възпроизвеждат регулативните му текстове, относими към ищеца в процесния период 15.12.2018 г. - 07.11.2023 г.

Настоящият съдебен състав намира за доказана, претенцията на ищеца, че е претърпял имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, защото е получил по-нисък размер на премии по чл. 32 ЗЕВИ, вследствие на незаконосъобразното категоризиране, извършено от КЕВР. Съгласно горесцитираната разпоредба, КЕВР определя на централи с обща инсталирана електрическа мощност 500 kW и над 500 kW премии за произведената електрическа енергия от високоефективно комбинирано производство на топлинна и електрическа енергия. Размерът на премиите е в пряка зависимост от категоризирането по отменените като незаконосъобразни решения. Същото е видно от Решения Ц-27 от 01.07.2020 г. за периода 01.07.2020 г. - 30.06.2021 г., Ц-25 от 01.07.2021 г. за периода 01.07.2021 г. - 30.06.2022 г.

Видно от заключението на експертизата, разликата между получените от ищеца премии от ФСЕС и премиите, които би получил при липсата на незаконосъобразния критерии, са в размер на 1 336 717,37 лева, като за периода от 01.2020 до 09.2020 г. се установява разлика от 510 953,15 лева, за периода от 01.2021 до 06.2021 г. разлика от 502 150,62 лева, а за периода от 01.2022 до 08.2022 г. разлика в размер на 323 613,60 лева.

На ищецът следва да се присъди именно установената от вещото лице сума в размер на 1 336 717,37 лева, като искът се отхвърли до пълния предявен размер от 1 449 347,50 лева.

Във връзка с доказаната реално настъпила вреда под формата на пропусната полза, за ищеца възниква и правото да получи обезщетение под формата на лихви за забава върху главницата, от 01.12.2020 г. до датата на депозиране на исковата молба – 07.11.2023 г. В заключението на експертизата е изчислен размера на дължимата за периода лихва – **357 195,12 лв.** **Съдът кредитира изводите на вещото лице и в тази им част, поради което дължи присъждането на тази сума, като отхвърли претенцията до 392 806,93 лв.**

3. По отношение на сумата от 502 720,48 лева.

Ищецът твърди, че визираната сума, представлява обезщетение за претърпени имуществени вреди (претърпяна загуба), а именно разликата между по-високия размер реално платени целеви вноски към ФСЕС и по-ниския размер, който „Кабелкомерс“ ООД би дължало при прилагане на законосъобразния класификационен критерий по първоначалното решение на ДКЕВР Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. и последвалите го решения Решение № Ц - 5/20.02.2015 г., Решение № Ц-14/03.04.2019 г., Решение № Ц-12/26.03.2021г., които напълно идентично възпроизвеждат регулативните му текстове, относими към ищеца в периода 01.12.2022 г. - 30.09.2023 г.

Настоящият съдебен състав намира, за доказано твърдението, че „Кабелкомерс“ ООД е претърпяло и имуществени вреди под формата на претърпени загуби, тъй като е заплащало по-висок размер на целеви вноски към ФСЕС, отново вследствие на незаконосъобразното категоризиране на ВЕЦ "Ч. О."

Така определена задължителна изкупна цена на произведената от „Кабелкомерс“ ООД електроенергия и определено с незаконосъобразните решения количества електроенергия изкупувани по тази цена се превръщат в елемент от формулата, по която се изчислява размерът на целевите вноски към ФСЕС за периода декември 2022 г. - септември 2023 г., както и стойността на компенсацията при така определената премия за целия процесен период.

Видно от заключението на комплексната експертиза в икономическата ѝ част от "Кабелкомерс" ООД (като производител на електроенергия) за период от 12.2022 до 09.2023 г. са подадени 10 броя декларации до ФСЕС за дължими целеви вноски (§ 8, ал. 7 и ал.8 от ПРЗ на ЗПР на ЗДБРБ, ЗБДО и ЗБНЗК) на обща стойност в размер на 976 402,27 лева. Сумата е изчислена като производител по т.7 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР и определена преференциална цена в размер на 112,48 лева за MWh. Преизчислено претендирано задължение (при преференциална цена от 171,18 лева за MWh) е в размер на 473 687,66 лева. Обща надвнесена от "Кабелкомерс" ООД към ФСЕС сума е в размер на 502 714,61 лева, което представлява реална загуба за дружеството, която то не би претърпяло, ако ответникът, не беше прилагал незаконосъобразния квалификационен критерий, от отменените (обявени за нищожни) административни актове.

За пълнота, съдът намира, че следва да посочи, че посочената сума, дължима като обезщетение, следва да бъде възприета. По време на проведеното по делото последно открито заседание, вещото лице Г., направи уточнение, че

при направените изчисления на абсолютно всички фактури, е установено разминаване с иска на ищеца в рамките на само 5,80 лв., което представлява 1/4000 от процента, което е изключително ниска разлика. Тази несъществена разлика не може да повлияе на общия извод за дължимо на ищеца обезщетение, но с оглед прогласения в чл. 7 от АПК, принцип на истинност, съдът дължи присъждането именно на установената в заключението сума, независимо от несъществената разлика.

Във връзка с доказаната реално настъпила вреда, за ищеца възниква и правото да получи обезщетение под формата на лихви за забава върху главницата, от 01.02.2023 г. до датата на депозиране на исковата молба. В заключението на експертизата е изчислен размера на дължимата за периода лихва – **32 512,43 лв.** **Съдът кредитира изводите на вещото лице и в тази им част, поради което дължи присъждането на тази сума, поради което дължи присъждането ѝ, като следва да отхвърли иска в тази му част до пълния предявен размер от 32 512,88 лв.**

Върху така определените в т. 1-3 суми по главници, се дължи и законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумите.

От изложеното по-горе съдът намира, че е налице е четвъртата предпоставка за ангажирането на отговорността на държавата по чл. 1 от ЗОДОВ – установена е причинно-следствената връзка между издадените от КЕВР незаконосъобразни/нищожни административни актове и претърпените от „Кабелкомерс“ ООД имуществени вреди, под формата на реални вреди и пропуснати ползи. В случай, че КЕВР беше съобщила издаваните от нея актове със законовите изисквания, за ищеца нямаше да възникне право на присъждане на обезщетение и дължимите върху него лихви за забава.

Предвид изложеното, съдът намира, че предявената искова молба е частично основателна и като такава следва да се уважи в една част, а в друга да се отхвърли.

В същото време, независимо от изхода на спора, на ищеца се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, съгласно представен списък, поради което съдът дължи присъждането им, съразмерно на уважената част от иска.

На ответника не следва да се присъжда юрисконсултско възнаграждение. В производството по ЗОДОВ ищецът не дължи на ответника заплащане на юрисконсултско възнаграждение. Разпоредбите на чл. 10, ал. 2 и ал. 3 от ЗОДОВ, тълкувани в тяхната взаимовръзка, се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК и чл. 143 от АПК. Липсата на изрична уредба в ЗОДОВ, която да предвижда отговорност на ищеца за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника при пълно или частично отхвърляне на иска/исковете му, означава, че такова не се дължи.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране, с адрес: гр. С. 1000, [улица], представлявана от доц. И. И. да заплати на „Кабелкомерс“ ООД с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 1 от ЗОДОВ, сумата от **508 000,74 лева**, представляваща, обезщетение за претърпени вреди (разлика между действително платена на ищеца изкупна цена за произведената от него електроенергия и цената, която би му била платена, ако липсваше незаконосъобразния критерий, установен от ДКЕВР, който го поставя по императивен начин в група със задължителна по-ниска преференциална изкупна цена от тази, в която би попаднал при липсата на незаконосъобразния критерий) от незаконосъобразен административен акт, ведно със лихви за забава върху главницата в размер на **154 412,75 лв.**, за периода от 14.01.2021 г. до датата на депозиране на исковата молба – 07.11.2023 г., както и законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране, с адрес: гр. С. 1000, [улица], представлявана от доц. И. И. да заплати на „Кабелкомерс“ ООД с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 1 от ЗОДОВ, сумата от **1 336 717,37 лева**, представляваща, обезщетение за претърпени имуществени вреди (пропусната полза), а именно разликата между по-ниския размер реално получени премии по чл. 32 ЗЕВИ, определени от КЕВР с решения Ц-17 от 01.07.2019 г. за периода 01.07.2019 г. - 30.06.2020 г., Ц-27 от 01.07.2020 г. за периода 01.07.2020 г. - 30.06.2021 г., Ц-25 от 01.07.2021 г. за периода 01.07.2021 г. - 30.06.2022 г. и получени от Фонд "Сигурност на електроенергийната система" (ФСЕС) на база преференциалната цена, и размера на премиите, които „Кабелкомерс“ ООД би получило при прилагане на законосъобразния класификационен критерий по първоначалното решение на ДКЕВР Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. и последвалите го решения Решение № Ц-5/20.02.2015 г., Решение № Ц-14/03.04.2019 г., Решение № Ц-12/26.03.2021 г., за период 15.12.2018 г. - 07.11.2023 г., като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията до пълния ѝ размер от **1 449 347,50 лева**, ведно със лихви за забава върху главницата, за периода от 01.12.2021 г. до датата на депозиране на исковата молба – 07.11.2023 г., в размер на 357 195,12 лв., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за присъждане на лихва до пълния размер от **392 806,93 лв.**, както и законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране, с адрес: гр. С. 1000, [улица], представлявана от доц. И. И. да заплати на „Кабелкомерс“ ООД с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 1 от ЗОДОВ, сумата от **502 714,61 лв.**, представляваща, обезщетение за претърпени имуществени вреди (претърпяна загуба), а именно разликата между по-високия размер реално платени целеви вноски към ФСЕС и по-ниския размер, който „Кабелкомерс“ ООД би дължало при прилагане на законосъобразния класификационен критерий по първоначалното решение на ДКЕВР Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. и последвалите го решения Решение № Ц - 5/20.02.2015 г., Решение № Ц-14/03.04.2019 г., Решение № Ц-12/26.03.2021 г., в периода 01.12.2022 г. - 30.09.2023 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска до пълния му размер от **502 720,48 лева**, ведно със лихви за забава върху главницата в размер на **32**

512,43 лв., за периода от 01.02.2023 г. до датата на депозиране на исковата молба – 07.11.2023 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за присъждане на лихва до пълния му размер от 32 512,88 лв., както и законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране, с адрес: гр. С. 1000, [улица], представлявана от доц. И. И. да заплати на „Кабелкомерс“ ООД с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, сумата от **5651 (пет хиляди шестстотин петдесет и един) лева**, представляваща, направените в хода на производството разноси, от които 2900 лв., адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважената част от иска, 25 лв., внесена държавна такса и 2700 лв., внесен депозит за възнаграждението на вещите лица.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.